

Mercsek Tímea

Fülig Jimmy találkozása szülőatyjával

- Uram, a késemért jöttem!
 – Hohó! Ez az én mondatom!
 – Tévedés! Az enyém!
 – Ne vicceljen már velem! Ezt én mondtam 19... Mindegy. Egyszer régen.
 – 193X-ban.
 – Honnan tudja?
 – Onnan, hogy én vagyok a szülőatyja.
 – Nofene! Kinek az... izéje?
 – Atyja. Többek között az öné is!
 – Én, Fülig Jimmy, tiltakozom! Az én apám szép szál, drabális ember volt. Már egészen kicsi koromtól felnéztem rá.
 – Nem is ismerte őt – vágtam közbe.
 – Az mindegy. Akkor is szép ember volt emlékeim szerint. Nem ilyen kis... töpszli – mért végig megvetően Jimmy.
 – Én töpszli? A 190 centis magassággal? – kérdeztem meghökkenve.
 – Mint mondtam, az én apám nagyon magas volt. Sokkal magasabb, mint maga. Égimeszelő! És erős is!
 – Mit gondol, én nem vagyok az? Bokszoltam is. Dokkmunkás is voltam! Meg heringhalász, szteptáncos, építőmunkás! Még vándorcirkuszban is dolgoztam! – soroltam egyre nagyobb hangerővel.
 – Milyen... izé... fura egy fickó maga – gondolkodott el Jimmy.
 Ezután hosszan hallgattunk. A sarokban lévő állólámpa is. Ő még talán szunyókált is közben.
- Aztán tudja-e, ki vagyok én?
 – szólalt meg nagy sokára Jimmy.
 – Fülig Jimmy. Matróz, világfi és szájhős.
 – Nono! Akar egy jó kis szájon vágást? Hősies nem lesz, de fájni fog, azt garantálom. Vigyázzon, mert ha elkezdem, belejövök, mint úrifú a pofozkodásba!
 – Azt hiszi, majd hagyom magam?
 – Mér', mit fog csinálni?
 – Az imént említettem, hogy tudok bokszolni – feleltem.
 Jimmy most először vett tüzetesebben szemügyre.
 – Ja, látom, van egy kis izma.
 – Matróz is voltam – feleltem.
 – Vagyis inkább dokkmunkás.
 – Nofene! – Ezt akár dicséretnek is vehettem tőle.
- Hm. Hm – hümmögött pár perc múlva fejcsóválva Jimmy.
 – Valami baj van?
 – I... igen. Magának olyan becsületes képe van.
 – Az miért baj? – hökkentem meg.
 – Mert így nehezebben veszem rá magamat, hogy beverjem.
 – Mit?
 – A maga képét!
 – Miért akarja beverni? – értetlenkedtem.
 – Mert beszél itt összevissza mindent. Megzavarja az egyszerű embert. Aszongya, hogy az apám.
 – Igen, én teremtettem.
 Hosszan nevetett.

– Kocsmáros! Rumot ide, gyorsan! Erre inni kell! Ez a kis nyüzöge – na jó, egész magas matrózféle – nemcsak becsületes arcú, hanem vicces is. Innom kell, hogy könnyebben beverjem a képit.

– Még mindig be akarja verni? – kérdeztem szomorúan.

– No, ne szomorkodjon barátom! Igyunk!

Ittunk. Az állólámpa búsan nézett felénk. Lehet, hogy ő is szomjas?

Három pohár rum után Jimmy vidámabban kérdezte:

– Még mindig azt állítod, hogy te vagy az apám?

Már tegeződünk! Ez jó jel!

– Azt!

– Jaj, komám! Pedig kezdelek megkedvelni.

– Én is!

– Erre igyunk!

Ismét ittunk. Az állólámpa tekintetéből most már határozott rosszallást véltem kiolvasni. No de ennyi rum után ki tud még olvasni?

– Te komám, azt még nem is kérdeztem, hogy amúgy hogy is hívnak téged?

– Jenő. Rejtő Jenő.

– Ez a neved?

– Bizony.

– Akkor hogy lehetsz az apám?

– Kapaszkodj meg! – s ezt nemcsak azért mondtam Jimmynek, mert már mindketten erősen imbolyogva közlekedtünk. – Én írtam a történetet, melyben szerepelsz.

– A micsodát? – nézett rám Jimmy, s láttam, hogy ez a közlésem erősen meghaladja agya befogadókapacitását.

– Író vagyok. Regényíró. Írtam néhány regényt, s legalább háromban te is szerepelsz.

– Na most már aztán! – csattant fel Jimmy. Úgy látszik, ez a mondat már

elhatolt az agyáig. – Most meg azt állítod, hogy én csak egy kitalált figura vagyok?

– Azt!

– És te találtál ki?

– Igen.

– Akkor én nem is létezem?

– A könyv lapjain igen. A valóságban nem.

– Kocsmáros! Fogjál le! Mert én most már tényleg hókon vágom! – dühödött fel Jimmy.

– Még hogy én, Fülíg Jimmy csak egy kitalált személy vagyok. Ez a hét..., nem is, ez a hónap vicce!

– Sajnálom, Jimmy, de nem hazudok. Szerepelsz a Piszkos Fred, a kapitány, a...

– No, csak nem azt akarod mondani, hogy ő, a kapitány is kitalált személy?

– De bizony azt!

– Ebben az esetben megenyhülök irántad. Mindig is úriember voltam, tudom, mi a mérték alkoholban és italban. Ha a kapitány is csak papíron létezik, akkor minden rendben van. Igyunk még egy cseppet. Még nem érzem, hogy hatna az ital. Tudod, én mindig is mértéktartó voltam. Mindenben. Mára elég is volt a verekedésből. Igyunk annak öröme, hogy ilyen szépen összeismerkedtünk!

És ittunk. Reggelig. Ekkor – ezt a leghatározottabban állítom – az állólámpa rám kacsintott. Mivel a kocsmáros már nagyon álmos volt, kitesékelt minket Jimmyvel. Ha egészen pontos akarok lenni, inkább megpróbált kidobni, így aztán volt egy kis lökdösődés, pofozkodás, egyebek. Semmi különös.

A kocsmából történt zajos távozás után Jimmyvel egymást átkarolva mentünk az utcán, s beszélgettünk matrózkodásról, hajókról, nőkről, verekedésről, italról, szóval a leghétköznapibb dolgokról. Mint régi barátok.